

HARTAY CSABA

Évszakszédelgés

Van valami sürgető a tavaszbetörésben.
Hogy most már le kell rúgni magunkról
a mozdulatlan táj egyszínű plédjét.
Pedig forró alvások párnázták ki éjeinket.
Belénk volt zárva valami leragadt időtlenség.
Egy beszélgetés, amiben a hallgatások hosszabbak.
Visszafordulni most, hogy ne sürgessen a kikelet
leállíthatatlan riasztóberendezése.
Még lennie kell két ép hétnek a lerombolt januárban.
Az elsietett február után
lennie kell egy fagyhuzatos barlangnak.
Van ott egy végső ásítás, egy óratölcsér.
Egy félrevezető tiltás a zsákutca bejáratánál.
De már menthetetlenül örvénylik
a kiolvadt, áradó folyó.
Valakiknek érdeke, hogy minden
belakott helyiséget idő előtt elhagyjunk.
El akarják zárni előlünk szűk múltunkat.
Ébredésünk pillanatában máris
száz évre titkosítják az álomaktákat.
Kizavarnak bennünket fűtött megszokásainkból.
Odakint szél fúj, darazsak, méhek
kóvályognak a langy hazugságok között.
Kié legyen ez az idegen tavasz?
Megszerettetnek velünk egy újabb hőemelkedést,
hogy utána lázasan hallucináljunk a fülledt táj
gázok által lezárt, áttetsző kupolaburka alatt.
Szükségük van ránk az évszakok szédelgéséhez.

Halkereső

Valami belső ősz.
Ahogy reménykedve néztük.
Talán visszaemelkednek a fákra.
A vérvesztett tenyerek.

Csupa üres ér.
Kiszáradó mederben halkeresők léptei.
Cserepes ajkakkal töredező beszéd.
Van valami felkereshető hanyatlás.

Tudnak-e vajon színeikről.
Én nem tudok éveim haragjáról.
Az út sem tud a megérkezésről.
Van valami elsüllyedt ősz.

Évente ismét ráatalálni.
Évszakonként megbánni vallomásainkat.
Miket írtam, mennyit rajongtam.
Milyen kisöpört, üres udvarok.

Körbepörgő szelek.
Körbeéert kutyaugatások szakadt láncai.
Távoli tanyák tűhegynyi fényei üzennek.
A múlt képtelen kitüntetni.

Nélkülem mit írna a táj.
Táj nélkül miről szólhatnék.
Évszakok nélkül hová jutna a romlás.
Romlás nélkül hol várna a csillagvesztett úr.

Nyílás nélkül

Ezek a száraz szelek, mint szótlan kiáltások.
Ezek a letapadt, egymáson elcsúszó zsíros évszakfóliák.
Hogy mindig van valami belső izzadás, valami lüktető szégyen.
Felismertem saját elérhetőségem, hogy magamnak mindig ott.
Az idő befőttyében lebegek. Sosem bont fel senki.

Ezek az esőtlen változások. Ezek a saját testek, birtoklások.
Ezek az ázatlan, mégis cseppként remegő távképzetek.
Mindenem távol. Gyermekkor, vég. Eltolni magamtól.
Üres városban, ősz sem jár erre, csak a néma szél vonul.
Ezek a szótlan kiáltások, ezek az elhagyott mezők.

Ezek a légyhalálos lépcsőházak. Kilakoltatott emlékek.
Ha valóban akkora az egész, miért nem emelkedik a múlt.
Ezek a virágláda-sírok a lépcsőfordulóban.
Névtáblák jellem nélkül, ajtók, akik nyílás nélkül csak falak.
Mindig a te halálodra gondolok, te pedig az enyémre.